

Rồi hắn dừng lại nhìn lên tường.

Mắt hắn sáng rực trước tấm bình đàn bà khỏa thân. Đây không phải loại hình mỹ thuật cất trong tạp chí Anh Mỹ dành riêng cho nam giới mà người làm mẫu thường kín hở trong cử chỉ khêu gợi rụt rè. Hình này được rút từ báo Lire à Deux của Pháp. Nghĩa là loại hình trắng trợn nhất thế giới.

Hắn quay lại hỏi Phạm Nghị :

— Anh nghĩ gì về bức hình lỏa thể này?

Phạm Nghị khựng người một giây. Trần Chương không phải là nhà tu, đứng đứng trước sự cảm động bằng xương bằng thịt nhưng rất ít khi đã động tới đàn bà. Rất ít khi Trần Chương la cà xuống xóm thanh lâu Đồng Pha lan. Trong sử quán, hắn nổi tiếng là sống mẫu mực.

Lần đầu thấy tấm ảnh sống sượng này, Phạm Nghị cho rằng Trần Chương bị dồn ép cực độ nên hưởng thụ bằng mộng. Nên hắn đáp ngay, không nghĩ ngợi :

— Thừa đại tá, rất đẹp. Trông rất khêu gợi.

Trần Chương ngửa cổ lên cười :

— Suýt nữa tôi tưởng anh là nhà tu từ nhỏ đến lớn chưa được nếm mùi đàn bà. Và có lẽ nhà tu cũng không quan niệm một cách ngây ngô như vậy. Sự khêu gợi chỉ mạnh mẽ nếu người đàn bà không khỏa thân hoàn toàn. Nói cách khác, muốn khêu gợi phải nửa kín, nửa hở. Phở bày trắng trợn chỉ gây ra sự chán ngấy.

Đổi giọng trang nghiêm, Trần Chương tiếp :

— Tôi treo bức hình đàn bà trần truồng này sau bàn giấy vì thế. Bản tâm của tôi là ngày nào cũng thấy sự lỏa lồ sống sượng dễ chán ngấy. Tôi chán ngấy đàn bà vì họ luôn luôn là trở ngại cho tiến bộ. Trên trái đất còn đàn bà thì nhân loại còn chém giết.

Bức hình khỏa thân lại là một đề tài cần suy nghĩ trong nghề tình báo nữa. Anh nghĩ coi, đàn ông thích phụ nữ kín hở, và cố gắng chiếm đoạt cho bằng được, dầu phải tốn nhiều tiền bạc, mưu chước, nước bọt, và sẵn sàng ăn tát tai cháy má, ngược lại, họ chỉ rung động rất ít trước sự lỏa thể công khai.

Rút kinh nghiệm này, từ ít năm nay giới tình báo quốc tế áp dụng một chiến thuật mới : chiến thuật nửa kín nửa hở. Nói cụ thể hơn, chúng ta gài nhân viên trong tổ chức của địch để đầu độc tin tức, song không cung cấp tin tức đầy đủ, rõ ràng. Mà là tin tức nửa kín nửa hở.

Theo mệnh lệnh của Trung ương, chiến thuật nửa kín, nửa hở, mệnh danh là chiến thuật Hoàng Hà, được áp dụng trong kế hoạch Cửu long. Chúng ta xỏ Hoài Thanh vào vòng trác táng để hắn biến thủ công quỹ rồi hoảng sợ trốn sang hàng ngũ địch. Thủ đoạn thâm nhập này rất giản dị và cổ xưa song cũng rất hữu hiệu. Tôi trú liệu là Hoài Thanh sẽ cho chuyên viên của địch biết hết những giấy tờ đã chuyển qua tay hắn.

Phạm Nghị vội ngắt lời :

— Thừa đại tá, nếu tôi không lầm thì đệ nhị tham vụ Hoài Thanh không được đọc giấy tờ tối mật. Công văn qua tay hắn phần nhiều là công văn thường, hoặc công văn mật hạng trung.

Trần Chương lại cười đặc chí :

— Bí quyết của kế hoạch Cửu long và chiến thuật Hoàng hà nằm ở chi tiết ấy. Trên nguyên tắc, đệ nhi tham vụ sử quán không được đọc công văn tối mật. Phương chi Hoài Thanh chưa phải là đảng viên trung kiên được hoàn toàn tin cậy. Anh chóng quên lắm, Phạm Nghị ạ. Anh thử moi óc xem còn nhớ thông tư số 543 của bộ ngoại giao hay không?

— A, tôi nhớ rồi. Xỉa đại tá tha lỗi. Thông tư số 543 được ký năm 1957 sau khi xảy ra nhiều vụ đảo nhiệm trong ngành ngoại giao. Thông tư này quy định rằng mọi giấy tờ tối mật phải do sĩ quan tình báo sử quán cất giữ và phá hủy.

— Đúng. Anh và tôi còn nhớ thông tư 543, tất nhiên địch cũng có tai mắt để biết nội dung. Địch sẽ khai thác Hoài Thanh mà không ngờ vực nếu những điều hắn cung khai được phù hợp với tinh thần thông tư 543. Nếu hắn biết quá nhiều bí mật động trời, địch sẽ ngờ vực là chúng ta gài người. Cái khó của chúng ta là làm cách nào mượn cái miệng bép sếp của Hoài Thanh để phun ra một vài điều bề ngoài tầm thường, không có vẻ bí mật ghé gớm song thật ra lại phi thường và bí mật ghé gớm.

Mặt Phạm Nghị tươi như hoa:

— Vàng, tôi đã hiểu. Cũng là may mắn mà tôi được phục vụ dưới quyền sai phái của đại tá. Tôi đã học hỏi được nhiều điều bổ ích và quý giá.

— Điều tôi sắp nói với anh còn bổ ích và quý giá hơn nữa. Sở dĩ anh cần biết là để rút kinh nghiệm cho những công tác mai hậu. Mục đích của kế hoạch Cửu long là phá hỏng nỗ lực của địch trong việc xây cất một phòng tuyến bê tông dọc vĩ

tuyến 17, từ Quảng trị qua Tchépone, Thakhet trên đất Lào cho tới biên giới Lào — Thái. Anh đã hiểu tại sao chúng ta cần thọc gậy bánh xe không ?

— Thưa, nếu chiến lũy này được thiết lập thì con đường đồng Lào từ Tchépone xuống tây nguyên Nam bộ bị cắt đứt.

— Nghĩa là Trung ương cục miền Nam sẽ bị rơi vào tình trạng cô lập, hoàn toàn cô lập.

— Thưa chúng ta còn đường biển.

— Anh biết một mà không biết hai. Lâu ngày không hành quân nên đầu óc của anh bị rỉ sét rồi. Đối diện duyên hải Trung Việt là Phi luật tân thuộc ảnh hưởng Hoa kỳ. Gần đây, Phi tách dần Hoa kỳ, nhưng trên đại thể họ vẫn đi đôi với nhau để chống phe xã hội chủ nghĩa chúng ta. Và lại, riêng cái việc đại đa số dân chúng Phi theo đạo Thiên chúa — anh biết không, 95% — cũng đã là cái gai độc bên hông chúng ta rồi. Sau khi hoàn thành phòng tuyến bê tông trên đất liền, họ chỉ cần đặt hàng rào tiếm thủy đình và khu trục hạm từ Đà Nẵng chạy ngang qua vùng bắc Lữ Tống là chúng ta hết hy vọng. Một cái xưởng nhỏ cũng không lọt được vào hải phận miền Nam, chứ đừng nói là tàu bè chở quân nhu, đạn dược và cán bộ nữa...

Chặn đường biển là việc không khó khăn lắm đối với địch. Chặn đường bộ xuyên sơn mới là việc khó khăn. Từ nhiều tháng nay, địch gia tăng oanh tạc và đột kích đường mòn Hồ Chí Minh mà không đạt được kết quả nào. Chúng ta có thể tiếp tục chiến tranh ở miền Nam là vì vậy. Con đường mòn đồng Lào được vi với sợi nhau nối liền còn và

mẹ, nối liền Trung ương cục miền Nam và kho nhân lực, vật lực miền Bắc. Cắt đứt là hết. Cuộc chiến sẽ tan rã nhanh chóng.

— Nếu đại tá cho phép, tôi xin góp ý kiến. Theo tôi, chỉ cần nhiều toán du kích, hoặc cơ giới di động, được phân tán dọc công trường xây cất là phá đồ như chơi. Dịch xây cất đến đâu, chúng ta phá đồ đến đấy. Chán rồi dịch phải ngừng.

— Hà, hà, kỹ thuật kiến trúc phòng thủ đã tới một trình độ vô cùng tân tiến, các hoạt động phá hoại tiêu qui mô chỉ là trứng chọi đá mà thôi. Trước khi xây cất, phi cơ sẽ khai quang một khu vực sâu từ 5 đến 10 cây số. Rừng rú biến thành cánh đồng trống. Cốt mìn sẽ san bằng núi non. Trên đất bằng, du kích sẽ không thể hoạt động hữu hiệu được. Phòng tuyến này được xây bằng khối bê tông đúc sẵn, bên ngoài là hàng rào mìn, hàng rào điện ba ngàn vôn, dụng vào là tan xác, rồi đến hàng rào điện tử có thể khám phá ra mọi vật khả nghi trong vòng 50 cây số.

— Thưa, dịch đã k' ởi công chưa ?

— Chưa. Họ mới bắt đầu bàn luận và nghiên cứu. Theo thông lệ, những kế hoạch phòng thủ loại này được giữ bí mật tuyệt đối, nhưng dịch lại nửa kín, nửa hở, mượn miệng một số lãnh tụ trung lập báo tin cho chúng ta biết.

— Gây ông đập lưng ông, sự tiết lộ này nhằm mục đích đe dọa chúng ta, song lại có bất lợi là chúng ta có thể vận dụng áp lực ngoại giao để ngăn chặn. Và tôi tin là chúng ta làm nổi.

— Dĩ nhiên. Hiện nay báo chí trên thế giới, đặc biệt là tại khu vực A-Phi đang chia mũ dùi

vào kế hoạch này. Các đồng chí Pathét-Lào đã được chỉ thị tăng gia đấu tranh công khai để gây áp lực với chính phủ liên hiệp hoàng gia.

— Như vậy tức là kế hoạch của dịch ít có hy vọng thành tựu.

— Có thể có mà cũng có thể không. Trước đây, khi kế hoạch phòng tuyến bê-tông được đề nghị, hoàng thân Thủ tướng và một số lớn bộ trưởng tỏ vẻ lãnh đạm, vì dầu muốn dầu không việc này can thiệp vào thể chế trung lập của vương quốc. Nhưng từ ngày xảy ra biến động Đồng Chum, từ ngày Trung Hoa hoạt động công khai ở Mường xinb, bắc Lào, từ ngày du kích Pathét tăng cường phá hoại ở Paksé, Saravane và Attapeu, thì khuynh hướng tán thành lại xuất hiện. Theo tin tức nhận được, có thể chính phủ hoàng gia sẽ chấp nhận kế hoạch phòng tuyến bê-tông của Hoa kỳ.

Sự chấp nhận của chính phủ Souvanna Phouma sẽ là đòn chỉ tử giáng vào đầu chúng ta. Bằng bất cứ giá nào, chúng ta phải ngăn cản. Ngăn cản bằng chiến dịch gây dư luận báo chí, bằng các cuộc biểu tình, ký kiến nghị chỉ hữu hiệu phần nào.

Phương pháp hữu hiệu mà an toàn nhất là ly gián.

Đại tá Trần Chương đẩy rèm cửa sổ sang bên để nhìn xuống vườn. Khu vườn rộng trồng hoa quý này có thể làm những người chán đời muốn quyên sinh phải yêu đời trở lại.

Đặc điểm của nó là quanh năm có hoa đẹp. Đất đai thiếu màu mỡ ở Vạn tượng là kẻ thù của nghệ thuật trồng hoa, song nhân viên sứ quán Bắc Việt đã tích cực bón phân, tưới nước, chăm chút

ngày đêm. Đại sứ Lê Văn Hiến thường gặt gồng nếu ngoài vườn không có lương thực được hoặc hồng nào trở bông.

Đại tá Trần Chương cũng thích hoa không kém. Tuy nhiên, sự mê say của Trần Chương bắt nguồn từ một nguyên nhân khác: hắn muốn thiên hạ để ý tới những đóa hoa tuyết mỹ để quên quan sát cánh cửa sắt dày, sơn cùng màu với tường gạch, một trong những cánh cửa dẫn xuống nhà hầm bên hông được coi là phòng giam kiên cố và rùng rợn nhất.

Dưới vườn, rục rờ ánh nắng ban mai, hai giò thực được vira nở bông một lượt. Cánh hoa láng mượt như nhung và đỏ chót làm Trần Chương liên tưởng tới làn môi đàn bà. Hắn tì tay vào cửa sổ, vẽ mặt háng khoáng. Đóa hoa còn khép miệng bắt hắn nghĩ tới những cô gái nguyên trinh đã đi qua đời hắn.

Đứng sau, đại úy Phạm Nghị nhồi tẩu thuốc Dunhill rồi châm lửa. Hút thuốc pip thượng hạng mà ngửi hương hoa ngào ngạt theo gió đưa vào thì thật là thần tiên. Thấy Trần Chương nín lặng, hắn không dám hỏi tiếp. Trần Chương thường có những cử chỉ lạ lùng như vậy. Hắn đoán biết Trần Chương đang suy nghĩ. Đối với đại tá Trần Chương, giây phút suy nghĩ còn nghiêm trọng và thiêng liêng hơn lúc linh mục quỳ trước thánh giá.

Có lần bị một thuộc viên quấy rối trong khi suy nghĩ, hắn đã tức giận rút súng bắn, quên bằng đó là phụ nữ đẹp nhất sứ quán. Hồi ấy, Trần Chương còn là trung tá, phục vụ tại Bình Nhưỡng, sau chiến tranh Nam Bắc.

Nếu viên đạn không bị hóc, người đẹp đã chết. Người đẹp có thân nhân quyền thế tai bộ Ngoại giao Hà nội song Trần Chương vẫn không bị đụng tới lỗ chân lông vì lẽ dễ hiểu hắn là sĩ quan điệp báo cũ khò, được Trung ương cung như trứng mỏng, mặt khác, trong thời gian hoạt động tại Bắc Cao hắn đã đoạt được nhiều thành tích rực rỡ.

Quá khứ bảo đảm cho tương lai, vì vậy Trần Chương được giao phó kế hoạch Cứu long.

Chuông điện thoại reo trên bàn.

Phạm Nghị định cầm lấy thì Trần Chương khoát tay:

— Chắc là ông đại sứ gọi. Nhưng tôi đang bận. Ông đại sứ chờ 15 phút cũng chẳng chết chóc gì. Tôi nói đến đâu rồi, anh nhỉ? À tôi đã cắt nghĩa anh hiểu mục đích của kế hoạch Cứu long. Bây giờ, chúng ta đi vào chi tiết cụ thể.

Bắt đầu bằng Hoài Thanh.

Hắn được chọn trong số 453 'ham vụ' sứ quán. Không thể chọn đệ nhất tham vụ vì chức này thường được giao cho đảng viên từ cấp tỉnh ủy trở lên. Chức đệ nhị tham vụ có vẻ thích hợp hơn, hơn nữa lại có thể phỉnh gạt được CIA. Anh biết không? 50% đệ nhị tham vụ sứ quán Mỹ là nhân viên CIA trá hình, nên CIA có ấn tượng đệ nhị tham vụ của ta cũng là sĩ quan tình báo như họ.

Tôi đã trực tiếp tham gia vào các phiên họp đề tuyển chọn Hoài Thanh làm con mồi. Hắn xấu trai ngoài sức tưởng tượng nên ta có thể dùng kế mỹ nhân dễ dàng. Kiếm được mỹ nhân cũng dễ dàng như vậy vì nàng Boun có thằng em trai Xieng May bị Pathét-Lào bắt.

CIA và các cơ quan tình báo Tây phương đều có những lớp đặc biệt dạy về kỹ thuật lôi kéo nhân viên ngoại giao của phe xã hội chủ nghĩa. Ta đã giải được người trong một lớp học nên đã am tường mọi chi tiết. Hầu hết nhân viên ngoại giao của phe xã hội chủ nghĩa phục vụ ở nước ngoài đều được CIA lập hồ sơ cá nhân ở trung ương Hoa thịnh đốn.

Hoàn cảnh gia đình, sở thích cá nhân, lập trường chính trị, tất cả chi tiết liên quan tới đời sống quá khứ, hiện tại và tiên đoán mai hậu, được ghi rõ trong hồ sơ. Nhân viên nào thuộc thành phần tiền tư sản trí thức, nghĩa là thuộc giai cấp dao động nhất, thường được theo dõi chặt chẽ. Những nhân viên ngoại giao thích gái đẹp, thích ăn ngon, thích rượu chè, thích bài bạc, thích xài tiền, lại được bám sát hơn nữa.

Hoài Thanh thuộc vào hai loại dễ bị lôi kéo trên đây. Thứ nhất là thành phần giai cấp: hẳn không phải công nông xuất thân, hẳn gia nhập ngành ngoại giao chuyên nghiệp vì có cấp bằng chuyên môn khá cao. Hẳn lại có rất nhiều nhược điểm: mê gái, mê tiêu xài...

Theo kế hoạch, Hoài Thanh sẽ được dịch tiếp xúc trong vòng 5 tháng. Ngờ đâu dịch lại sa bầy nhanh chóng. Dĩ nhiên, dịch không liên lạc trực tiếp với Hoài Thanh mà là qua trung gian. Trung gian trong tòa đại sứ.

— Nghĩa là chúng ta khám phá ra cả tổ chức thâm nhập của địch trong sứ quán?

— Một mũi tên bắn chết hai con chim là như vậy đấy. Phải, anh nói đúng. Tôi chỉ cần bí mật

theo dõi Hoài Thanh. Kể khổn nạn ăn lương địch trong hàng ngũ ta là đàn bà...

— Đàn bà... trời ơi, tôi biết mà. Đàn bà dung vào là hỏng việc lớn. Nếu tôi không lầm, kẻ phản bội là thư ký ban hành chính.

— Phải. Một con bé đánh máy và tiếp tân trong phần việc cấp phát thông hành. Thị báo cáo mọi việc xảy ra trong sứ quán cho thẳng Sulô, phòng viên chó chết của báo Xieng Mabaxon, tờ lá cải phản động. Thú thật với anh là sau khi phăng ra đầu giây Sulô tôi rất mừng, song cũng rất lo. Vì tôi sợ Sulô là nhân viên Phản gián của phe Phoumi Nosavan hữu phái, hoặc nhân viên Phòng Nhi, hoặc nhân viên tình báo Anh cát lợi. Nếu vậy, kế hoạch của ta, có thể chậm lại rất lâu, hoặc bị thất bại.

Như anh đã biết, mục đích của ta là CIA hoặc mật vụ Nam Việt. Tình báo Anh cát lợi là đồng minh với CIA, nhưng không bao giờ thất lòng. Họ thường giấu riêng, ăn mảnh, từ 50 đến 80 phần trăm tin tức tình báo quan trọng, đặt biệt là tin tức tình báo liên quan đến tình hình các nước xã hội chủ nghĩa. Thái độ này rất dễ hiểu: Anh quốc không muốn bỏ mất cơ sở đại diện tại Hà nội, cũng như bỏ mất Hồng Kông.

Phòng Nhi lại còn tệ hơn nhiều: có thể nói là ngoài mặt Phòng Nhi bắt tay CIA còn bên trong lại đâm lên chí tử. Phản gián của Phoumi Nosavan nghiêng về CIA song lại chậm chạp, công kênh và bị phòng Nhi thâm nhập.

Nói tóm lại, kế hoạch của ta sẽ thành dã tràng xe cát nếu Sulô không phải là nhân viên CIA hoặc tình báo Nam Việt.

Trong những ngày đầu tiên, tôi theo dõi nội vụ một cách lo ngại, chưa biết nên xuất đầu lộ diện ra sao. Đến khi Hoàng Lương, một nhân viên mật vụ của lão Hoàng, đội lốt kỹ giả, từ Vọng các bay sang Vạn tượng gặp Sulô, tôi mới quyết định « vào hang hùm bắt cọp ».

Sulô là thằng hèn nên khai hết. Và tôi biết thêm hẳn là nhân viên đặc biệt của ông Hoàng. Tuy nhiên hẳn chưa nguy hiểm bằng Hoàng Lương. Nói đúng hơn, Sulô chưa bằng cái móng cháp của thông tin viên lão khoét báo Buồi 1 rưa, Hoàng Lương.

Theo chỗ tôi biết, Hoàng Lương là một nhân viên ghê gớm của ông Hoàng. Có thể nói hẳn là nhân viên tinh báo ghê gớm nhất Đông Nam á. Từ xưa đến nay, hẳn chưa từng thua ai. Chúng ta đã có món nợ bằng máu với hẳn.

Phạm Nghị khựng người một giây, hai mắt đang sáng quắc trở nên lơ lơ như người vừa hít bạch phấn.

Cặp mắt đại tá Trần Chương cũng nhuốm vẻ mơ màng la lùng. Tuy nhiên, đó không phải là vẻ mơ màng ướt át của nhà thơ tìm vẩn diễm tuyệt để ca tụng giai nhân.

Mà là vẻ mơ màng của con mèo vờn xong chú chuột đang sửa soạn bữa chén no nê.

Đột ngột, Trần Chương quay phắt lại :

— Anh đoán hẳn là ai chưa ?

Phạm Nghị đáp nhanh :

— Z. 28.

— Phải, Văn Bình, Z. 28. Một lần nữa, hẳn lại là lù dẫn xác tôi Vạn tượng. Một nhân viên của ta giả làm bồi phòng tại lữ quán Constellation đã chụp được hình và lấy dấu tay của hẳn. Sau khi nghiên cứu và đối chiếu với tài liệu trong thư khố, tôi không còn hoài nghi nữa. Đích thực hẳn là Tổng văn Bình, kẻ thù số một của chúng ta.

— Xin đại tá một ân huệ. Ân huệ được đích thân lừa Văn Bình vào tròng và giết hẳn như giết con kiến.

— Đáng khen đại úy. Thoạt biết, tôi cũng có cái phản ứng mạnh mẽ như vậy. Nhưng chúng ta là nhân viên trung thành của một Tổ chức thép. Nếu muốn giết Z. 28 thì đề lần khác. Lần này, theo Tổ chức, chúng ta phải đóng trò thẳng ngực với hẳn. Tính mạng của Z.28 trị giá cả triệu đô la, nhưng kế hoạch Cửu long còn đắt hơn nhiều. Vả lại...

Đại tá Trần Chương ngừng lại.

Chuông điện thoại tiếp tục reo.

Giọng Trần Chương hồng xa xôi hơn bao giờ hết.

— Vả lại, chúng ta nên lượng sức người, không thể khinh địch như bọn sĩ quan mới ra trường được. Tôi không coi thường tài năng của anh, nhưng phải thành thật nhìn nhận rằng anh chưa phải là đối thủ của Z. 28.

— Thưa, từ xưa đến nay tôi chưa chịu thua nhân viên nào của lão Hoàng.

—Ồ, vì bọn đó chỉ là nhân viên hạng bét. Z. 28 thuộc thành phần khác. Tuy anh giỏi võ, anh chỉ chịu nổi một hiệp với hẳn là cùng. Sợ chỉ lãnh một

quả đấm là chết giặc. Tôi biết... vì không riêng gì anh, tôi cũng tự lượng chưa đủ tài đối đầu với hắn.

— Trời, đại tá là cao thủ quyền Anh, nhu đạo và karatê mà còn sợ thua hắn ư?

— Phải, hắn chỉ là đệ tử dai buyền đen nhu đạo, song các võ sĩ đệ ngũ vẫn bị hắn đánh ngã như bỡn. Quyền anh cũng như karatê hắn hơn tôi một trời, một vực. Hắn lại còn giỏi nhiều môn khác nữa... Nói ra thì là chủ bại, nhưng anh ạ, chúng ta nên có óc thực tế thì mới mong cả thắng được hắn. Dĩ nhiên cao nhân tắc hữu cao nhân tri, hắn giỏi võ thuật, ta sẽ dùng võ khí tối tân để giết hắn, hắn dùng sức lực bị thịt, ta sẽ vận dụng mưu thần, chước quý.

Và tôi tin rằng hắn thua. Hắn sẽ thua. Sẽ thua sát ván. Ha, ha, ha, ha...

Chuỗi cười ha ha, ha ha của đại tá Trần Chương vang dội khắp phòng.

Bất giác Phạm Nghị cười theo.

Nhưng chỉ một phút sau, mặt Trần Chương đanh lại. Nhìn bức hình đàn bà khỏa thân trên tường, hắn lầm bầm một mình :

— Văn Bình...thắng đại gái Văn Bình.

X X
X

Trong làng điệp báo quốc tế. Văn Bình Z.28 khét tiếng là đại gái. Tới đâu, chàng cũng mò xuống xóm người đẹp. Có khi đang mê say công việc chàng cũng bỏ hết để cung phụng giai nhân.

Đêm ấy, như thường lệ, « thắng đại gái » lang thang xuống khu Đồng Pha lan.

Chàng ngần ngừ một giây trước bức tượng toàn thân bằng thạch cao trắng toát, đặt trên cái đôn gỗ sơn đen, sát quầy bán rượu. Đêm nay chàng không la cà vào các vũ trường quen thuộc mà lại léo hánh tới một quán rượu mới mở, mang cái tên rất thi vị.

Thiên Thai.

Bức tượng thạch cao quả là một sản phẩm của động Thiên Thai. Tài nghệ điêu khắc lỏa thể tinh vi đến thế là cùng, Người đàn bà đứng hơn cô gái trạc 17, 18 tóc xõa chấm vai đứng hơi nghiêng, trong tư thế phò diễn những đường cong quý giá, còn khiêu khích hơn những xen thoát y táo bạo ở Đồng kinh ban đêm nữa.

Văn Bình lẩn mẩn lại gần, đặt tay lên bờ vai tròn trịa của kho tượng.

Bỗng chàng hơi nhăn mặt. Tay chàng tê tê, như chạm vào giấy điện nóng.

Cô gái sau quầy rượu tùm tùm cười. Thạch cao là chất không dẫn điện thế mà chàng vẫn bị giật như thường. Chàng quay lại, giọng dấm dấm:

— Lạ thật! Tại sao nhà hàng lại truyền điện vào pho tượng khỏa thân này?

Cô gái vẫn cười nử a miệng:

— Xin ông tha lỗi. Ông chủ của em muốn qui khách có một ý niệm thích thú hơn về đàn bà, vì thưa ông quán Thiên thai là quán của đàn ông muốn tìm đàn bà. Bề ngoài, thạch cao không thể nào dẫn điện, thì phụ nữ chúng em cũng vậy.